

**NÁRODNÍ DEMOKRACIE
představuje klíčový bod svého
ekonomického programu –**

ZLATÝ STANDARD

– českou korunu krytou zlatem.

**NÁRODNÍ
DEMOKRACIE**

www.narodnidemokracie.cz

NÁRODNÍ DEMOKRACIE,

konzervativní, národně orientovaná, státotvorná
politická strana navazující na odkaz
Karla Kramáře a Aloise Rašína,

dne 24. dubna 2015

vyráží do politického boje o český stát
s klíčovým programovým bodem:

ZLATÝM STANDARDEM
- českou korunou krytou zlatem.

Úvodem

Tyto řádky jsou určeny nejen stávajícím a budoucím voličům Národní demokracie, ale také všem občanům Čech, Moravy a Slezska, ve kterých narůstají pochybnosti o udržitelnosti stávajícího měnového systému založeného na nekryté, inflační měně.

Nekrytá česká koruna je zdrojem většiny našich současných politických a ekonomických problémů. Způsobuje dlouhodobé ekonomické zaostávání České republiky, vytváří obrovský prostor pro korupci, znemožňuje nám provádět vlastní českou politiku v český prospěch a tím dlouhodobě podryvá naši státní svrchovanost.

Měna krytá zlatem - měnový systém známý jako Zlatý standard - zůstává jedinou logickou, funkční, historicky osvědčenou a realisticky proveditelnou alternativou k nekryté a dlouhodobě neudržitelné české koruně. Správně legislativně zavedený, ústavou a zákony chráněný Zlatý standard znemožní centrální bance, parlamentu a vládě svévolné znehodnocování české koruny a okrádání vlastních občanů formou skryté inflace.

Národní demokracie považuje zlatem krytou českou korunu za klíčový bod svého ekonomického programu, za jeden z nejdůležitějších předpokladů pro opětovnou suverenizaci naší země. Jsme první politickou stranou v novodobé historii státu, která se rozhodla přesvědčovat občany, že znovuzavedení Zlatého standardu bude mít blahodárny vliv na naše občanské svobody a naši dlouhodobou ekonomickou situaci.

Účelem této brožury není poskytnout detailní informace o vlastnostech Zlatého standardu. Tyto informace najdete v odborné literatuře doporučené na našich webových stránkách, případně ve článcích publikovaných jednotlivými členy

ekonomické komise strany. Jejím účelem je odpovědět na některé důležité otázky týkající se Zlatého standardu z politického úhlu pohledu a blíže objasnit naše přesvědčení, že v současnosti a pro dohlédnutelnou budoucnost tento měnový systém zůstává jediným způsobem, kterým je možné zlomit moc mezinárodní bankovní oligarchie nad životy českých občanů a jejich státem.

Díky nesystémovým, internetovým médiím se myšlenka měny kryté zlatem znovu vynořila na hladinu. Ani století nekonečných mediálních manipulací a lží nedokázalo potlačit a zničit prostou pravdu, že peníze samy o sobě by měly být nositelem hodnoty, kterou mají představovat. Tato prostá myšlenka září jako východní hvězda nad ponurým světem kolabujících systémových pyramid a ukazuje nám bezpečnou cestu k větší lidské svobodě a ekonomické prosperitě.

Budeme tyto pyramidy i nadále podpírat vlastními těly nebo je ponecháme svému osudu a konečně se vydáme na cestu?

Ekonomická komise
NÁRODNÍ DEMOKRACIE

Obsah

System	6
Perspektiva	10
Situace	12
Peníze	13
ČNB	15
Koruna	19
Cykly	22
Deflace	23
Je slabost výhodou?	25
Zlatý standard	26
Státní výdaje	29
Banky	31
Zlatá inflace?	32
Proč?	35
Kdy?	36
Reforma	37
Bude ho dost?	40
Co teď?	42
Rizika	43
Budoucnost	45
Váš hlas	46

System

Česká republika je součástí podvodného mezinárodního měnového systému, který byl uveden v život ve Spojených státech amerických v prosinci roku 1913 přijetím zákona The Federal Reserve Act. Tímto zákonem, přijatým v rozporu s ústavou Spojených států, politická reprezentace v čele s prezidentem Wilsonem zmocnila kartel majitelů soukromých bank vydáváním amerického dolaru. Tento systém a organizace jako taková jsou známy jako Federální rezervní systém (zkráceně FED).

Smyslem existence tohoto měnového systému je astronomické obohacování úzkého okruhu jednotlivců, rodinných klanů a nadnárodních korporací na úkor celé společnosti. Zároveň však také ovlivňování a kontrola důležitých politických procesů ve Spojených státech a na mezinárodní scéně, nejnověji pak legitimizace biologických deviací a zavádění sociálních utopií do praxe, tedy toho, co je samotnými tvůrci této politiky označováno jako Nový světový řád (NWO).

Principy tohoto měnového systému, po vzoru FEDu, v první polovině 20. století přijaly politické reprezentace a centrální banky dalších států. Tento systém je založen na svévolné tvorbě a distribuci nekrytých měn. Jeho výstupem jsou jednotlivé národní měny v papírové nebo digitální formě. Jejich výrobou a distribucí dochází k inflaci, kterou jsou jednotlivci, firmy a státy okrádány pozvolně. Jejich chybným umístováním v ekonomice pak dochází k vyvolávání hospodářských cyklů, investičních mánií, následných bublin a krachů, kterými jsou jednotlivci, firmy a státy okrádány nárazově. Konečným stádiem nekrytých měn jsou ekonomické a politické krize, revoluce a války. Tento systém, díky tzv. „bankovním částečným rezervám“ (neboli frakčnímu bankovníctví) a úrokům s ním spojených, vytváří obří, matematicky nesplacitelný dluh - jinými slovy podvodný, pyramidový systém. Bezprostředně po svém vzniku začal FED likvidovat konkurenční

Zlatý standard. Nejprve na americké půdě, následně pak v dalších státech světa poté, co pro svůj plán získal cizí vlády a centrální banky. Celosvětově byl objem zlata a stříbra v mincích postupně snižován a nakonec úplně odstraněn. Staly se z nich bezcenné kousky obecných kovů. Souběžně bylo snižováno procentuální, nepřímé krytí bankovek zlatem a omezována jejich zákonem definovaná povinná směnitelnost pevně daným kurzem. Nejprve byla jejich směna za zlato znemožněna občanům a firmám a nakonec i samotným centrálním bankám a státům ve chvíli, kdy americká vláda fakticky, avšak protiprávně vyvázala americký dolar ze zlatého fixu, a rezignovala tak na svůj mezinárodní závazek měnit jej neprodleně za zlato.

V červenci 1944, pár týdnů po zahájení invaze v okupované Francii, když bylo zřejmé, že anglo-americké síly své předmostí v Normandii udrží, se 45 států, včetně Československa zastupovaného L. K. Feierabendem a čtyřmi vysokými státními úředníky, zúčastnilo FEDem dlouhodobě připravované konference v americkém New Hampshire, během které bylo rozhodnuto přijmout americký dolar jako tzv. světovou rezervní měnu. Válkou vyčerpané, naivní, krátkozraké i vlastizrádné politické reprezentace těchto států rezignovaly na krytí svých národních měn vlastními zlatými rezervami a přešly na jejich krytí americkým dolarem. Dolar sám měl být kryt v pevném poměru 1/35, tedy 35 dolarů za 1 zlatou uncii. Spojené státy všem signatářům garantovaly neprodlenou a plnou směnitelnost dolaru za zlato. Tento bod byl zásadní podmínkou dohody.

V roce 1965, rok před vystoupením Francie z NATO, bojovník za francouzskou státní suverenitu a nepřítel politicky centralizované Evropy prezident Charles de Gaulle Spojené státy požádal o výměnu 1,5 miliardy dolarů za zlato. Stalo se tak i díky jeho hlavním ekonomickým poradcům a příznivcům Zlatého standardu Jacquesu Rueffovi a M. A. Heilperinovi, kteří s ohledem na probíhající dolarové inflační orgie správně považovali uměle stanovenou cenu zlata za absurdně podhodnocenou a neudržitelnou. Francouzi měli štěstí. Byli jedněmi z prvních žadatelů, a tak jejich válečné korvety zlaté cihly na francouzskou

půdu nakonec přepravily. Během roku 1968 se ceny zlata v Curychu a Londýně přehouply přes bariéru 35 dolarů za unci. Američané tedy začali své zlaté rezervy prodávat, aby srazili jeho cenu. To se jim nepodařilo. Tou dobou trh již dobře věděl, co je dolar zač. Filutové z FEDu tedy přišli s pyramidálním nápadem : navrhli úpravu brettonwoodské dohody na „dvouvrstvý zlatý systém“. Představovali si to tak, že centrální banky a vlády signatářských států mezi sebou stůj co stůj zachovají původně dohodnutou směnitelnost 1/35, zatímco volný trh se zlatem budou jednoduše zcela ignorovat – ať si klesá a stoupá, jak chce. Jinými slovy navrhli, že budou-li se všichni tvářit, že dolarová inflace neexistuje, tak existovat nebude.

S obdobně „drzími“ žádostmi jako Francie začal brzy obtěžovat i americký protektorát Spolková republika Německo, následně Švýcarská konfederace a některé další státy. I v důsledku těchto „nehorázných“ požadavků americké zásoby zlata do roku 1970 poklesly o více než polovinu, na necelých 10 tisíc tun. Loutkovodiči státního departmentu znervózněli a pověřili prezidenta Richarda Nixona, aby svět informoval o „dočasném“ zrušení směnitelnosti dolarů za zlato. Jeho ústy 15. srpna 1971 Spojené státy americké de facto vyhlásily státní bankrot. Signatáři brettonwoodské dohody měli smůlu – americký slib vydržel pouhých 26 let. Stejně tak dlouho vydržela iluze zdánlivě nekonečné poválečné prosperity. V tu chvíli však již pro jednotlivé národní státy bylo pozdě na nějakou vlastní, okamžité proveditelnou měnovou strategii. Svět byl beznadějně zaplaven americkou měnou a stal se na ní závislým. Dolarové smažky se vynořovaly ze všech možných zákoutí planety, neodbytně nastavovaly svá předloktí a dealeri FEDu byli ve svém živlu.

V březnu 1973 světový měnový systém přešel z pevných směnných kurzů na kurz „určovaný nabídkou a poptávkou“, což byl a stále je příměr pro svévolnou manipulaci směnných kurzů obřími bankovními domy, které si za samotný trh uzurpují právo určovat, kolik má která měna stát a v jakém poměru vůči jiným měnám se má nacházet. Tímto okamžikem zlato přestalo plnit svou kontrolní měnovou funkci a měny jednotlivých národních

států - respektive torz, která z nich zbyla - se staly zcela nekrytými. Velký historický tah FEDu se podařil. Přímý vliv zlata na mezinárodní měnový systém byl zásadním způsobem potlačen. Nikoli však zlikvidován.

Po skončení 2. světové války se Federální rezervní systém začal mezinárodně replikovat, aby nadvládu dolaru ještě více posílil a pojistil. Zmíněná brettonwoodská konference posloužila jako záminka k následnému vytvoření dalších podpůrných mezinárodních struktur - Mezinárodního měnového fondu (IMF), Mezinárodní banky pro obnovu a rozvoj (IBRD) a Světové banky (WB). Kromě hlavního cíle, kterým je udržování nadvlády dolaru nad jednotlivými ekonomikami, se tyto organizace věnují i „nezištné“ pomoci jednotlivým národním státům v nouzi, jimž poskytují „výhodně“ úročené půjčky podmíněné privatizací státní infrastruktury žadatelského státu. Tuto privatizaci následně provádějí nadnárodní korporace, jejichž kontrolní balíky drží banky ovládající FED. Velmi populárními se staly zejména pravidelné tranše Mezinárodního měnového fondu (IMF), který stamilióny jeho vděčných klientů přezdívaly „Institutem bídy a hladomoru“ (Institute for Misery and Famine), emocionálně labilnější střední vrstvy, které skončily v předměstských chatrčích z papundeklu, pak upřímnějším výrazem „International Mother Fuckers“.

Evropská centrální banka (ECB) a její bezpohlavní euro, k němuž mají tendenci gravitovat korupčně rozechvělá a politicky pomatená individua i v našich hájích, není ničím jiným než evropskou replikou hlavního produktu Federálního rezervního systému. Jedním z hlavních důvodů, proč byl politicky naivní projekt Evropské unie uveden v život, bylo vytvoření Evropské centrální banky (ECB), která zavedla společnou evropskou měnu. Tak byla zlikvidována většina evropských národních měn, čímž bylo dosaženo zásadní kontroly nad ekonomickým a politickým životem států, které ji přijaly. Euro nikdy nemělo být, není a nikdy nebude konkurentem dolaru. Je jeho dvojčetem a poslušným souputníkem na cestě za mezinárodní měnovou nadvládou. Prostřednictvím eura mezinárodní bankovní oligarchie ovládá

Evropu stejně, jako pomocí dolaru ovládá Spojené státy.

Pro mezinárodní penězokazce je dolar (i euro) nástrojem, kterým:

- 1) vedou parazitickou, neproduktivní existenci na úkor světového společenství národů;
- 2) přímo kontrolují a ovlivňují politiku nejdůležitějších států a obecně mezinárodní politiku ve svůj prospěch;
- 3) získávají skutečná aktiva prakticky zdarma (suroviny, zboží a služby);
- 4) vydržují vojensko-průmyslový komplex Spojených států, kterým zajišťují platnost bodů 1-3.

Pro zbytek světa pak přijímání dolaru nebo eura znamená vývoz aktiv a národního bohatství za dlouhodobě nevýhodných podmínek.

Perspektiva

Stávající systém nekrytých měn je v agónii a směřuje ke svému kolapsu. Ten je v posledních letech oddalován především tzv. kvantitativním uvolňováním, tedy vytvářením obrovského objemu jednotlivých měn – dolarů, eur a mnoha dalších. Většina takto vytvořených měn končí v zacykleném světě bankovních institucí a je používána k jejich sanování, k vyrovnávání vzájemných závazků a pohledávek a k pokračujícím spekulacím na finančních trzích. Jen malá část nově vytvořených triliónů končí v produktivní ekonomice. Proto také inflace v ekonomice roste, ovšem nikoli závratným, až hyperinflačním způsobem, kterým by za normálních okolností měla růst. Tento stav se pochopitelně změní, až se inflační nákaza v podobě řetězového bankrotu mezinárodních finančních institucí nebo otevřené měnové války rozšíří na ulici. Pak dojde k zástavě systému a následnému

velkému restartu. Výše uvedená prognóza se týká především ekonomik Západu (Spojených států a evropských zemí), ve kterých neproduktivní finanční systém metastázoval a hraje všeobjímající roli. Toho Západu, který se v uplynulých dekáдах zbavil významné části svých výrobních kapacit a přesunul je do Asie, čímž si značně ztížil budoucí rekonvalescenční proces a jeho délku.

Je zřejmé, že Američané své triliónové dluhy světu nikdy nezaplatí. V poslední dekádě je proto měnová hegemonie FEDu konfrontována s koordinovanými akcemi Ruska, Číny, Indie a mnoha dalších států. Dolar a s ním i euro jsou vytěšňovány z mezinárodního obchodu. Svět spěje k měnové multipolaritě a nemá další zájem na udržování rozpočtového schodku Spojených států. Ty se brání zesílenou propagandou, vyvoláváním revolucí a válečných konfliktů. Jsou to zoufalé a zbytečné pokusy. Jaderný deterent jejich protivníků zřejmě zabrání rozvinutí jejich oblíbeného scénáře vedoucího ke světové válce. Válce, která by opětovně skryla fatální selhání jejich pokrytecké a agresivní zahraniční politiky, zlikvidovala jejich obří dluhy, knokautovala jejich konkurenty a vytvořila nové vazaly, kteří by začali ochotně spolupracovat na vytvoření staronového měnového systému.

Kolaps nekrytých měn, finančních institucí a politicko-ekonomického systému, který vytvořily a který chrání jejich existenci, je neodvratný. Politickými prostředky (zavedením legislativních represí nebo otevřeně totalitního režimu) jej lze pouze oddálit. Tržní mechanismy jsou nezničitelné a vždy nakonec zapracují - i v té nejzruinovanější ekonomice pod tou nejtyranštější možnou vládou. Nejkřiklavější neefektivita je trhem nakonec vždy lokalizována, eliminována a zdroje se přesunou k novým, zodpovědnějším vlastníkům. To všechno mezinárodní bankovní oligarchie dobře ví, ale ve snaze udržet si své prebendy bude v sebezničujících měnových orgiích pokračovat až do svého hořkého konce.

Situace

Česká ekonomika je v tuto chvíli spolehlivým vazalem mezinárodního měnového systému, byť si především díky nepřijetí eura zatím udržuje určitý karanténní stupeň a zbytky toho, co dříve bývalo její státní suverenitou. Národní demokracie považuje dnešní českou ekonomiku za dysfunkční.

Rostoucí zdanění (inlace), regulace, korupce a stupeň bezpráví, které mezinárodní měnový systém v posledním čtvrtstoletí uvedl v České republice v život, rozhodně nemají s *kapitalismem* ani *volným trhem* nic společného. Tyto termíny klasické ekonomie, společně s často skloňovanou Smithovou *neviditelnou rukou trhu*, jsou jednotlivými polistopadovými vládami a systémovými médii obecně používány jako líbivý obal zakrývající jiný obsah - nekoncepční, regulační a socialistickou politiku. Proto se nelze divit, že část českých občanů, kterou dosud nenapadlo podívat se do slovníku a porovnat definici těchto termínů s realitou, dospěla k názoru, že kapitalismus a volný trh prostě nefungují. Ve skutečnosti však, tak jako vždy v ekonomické historii, neutěšený stav společnosti není výsledkem působení tržních sil, tedy svobodné a dobrovolné směny mezi lidmi. Je výsledkem působení protitržních sil představovaných vládou a centrální bankou, výsledkem jejich soustavných intervencí, legislativní šikany a znehodnocované měny. Kapitalismus, natož volný trh se díky nekonečným státním zásahům nikdy neměl šanci v České republice plně rozvinout a dokázat tak své přednosti.

Nad českou byrokracií se po roce 2004 rozklenula další vrstva nadnárodní bruselské byrokracie, která způsobila, že svůj stát již v podstatě neřídíme. Přitom jednou z hlavních agitačních formulí zfanatizovaných přívrženců našeho členství v EU bylo tehdy tvrzení, že bruselští si na naše zkorumpované politiky a ekonomické mafie posvítí a jejich prsty ohlídají. Nedokážeme si prý vládnout a nový pán pro nás bude mnohem lepší. Nový pán nikdy pro nikoho není lepší. Nezákonnost a korupce dramaticky vzrostly. Na přerozdělovaných miliardách tekoucích z Bruselu se již existující klany přiživily a nové, ještě mocnější, na nich

vyrostly. Ekonomika České republiky dlouhá léta neroste a její zadlužení se každým rokem dramaticky zvyšuje. Není ani v recesi, ani v depresi. Je ve vleklé krizi. Díky analfabetům, jejichž obzor je tvořen vyhlídkou dotovaného oběda v parlamentní kantýně, a díky záplavě legislativních paskvilů, kterými spolu s bruselskými kolegy náš politicko-ekonomický systém pravidelně zahlcují, jsou dnes statisíce našich rodin nuceny bojovat o holé přežití bez vyhlídky na rychlé a zásadní zlepšení. Odpovědí na naprosté selhání státní regulační politiky v ekonomice nemůže být více regulační politiky. Takto ekonomika funguje v hlavách těch, kteří jejím mechanismům vůbec nerozumějí. Bude-li stát udržovat současný sebevražedný kurs a nepřestane-li trhu určovat, co má a nemá dělat, naruší tím ekonomické prostředí natolik, že dojde k plošné rezignaci podnikatelských subjektů, jejich samolikvidaci nebo následnému přechodu pod křídla šedé či černé ekonomiky.

Viděno úhlem klasické ekonomie, nikoli dnešní keynesiánské kvaziekonomie, Česká republika dnes neprovozuje ani kapitalismus, ani volný trh. Volný trh není spoutáván žádnou zbytečnou regulací a byrokracií, což rozhodně není náš případ. Ekonomika volného trhu je přitom stavem, o který by naše společnost měla dlouhodobě usilovat.

Peníze

V rozporu s nejrůznějšími matoucími definicemi ekonomie a práva, jedinými skutečnými penězi vždy byly, jsou a budou takové statky, které představují hodnotu samy o sobě, a navíc vykazují takové vlastnosti, jež je předurčují k měnové funkci, tedy zlato, stříbro a ve větší či menší míře další cenné kovy.

Kromě vnitřní hodnoty je nejdůležitější a přímo odvozenou kvalitou skutečných peněz jejich spolehlivá směnitelnost na ose času. Za jednouncovou zlatou minci jsme si mohli koupit kvalitní pánský oblek a kožené boty na míru před 200, 150, 100, 50 lety a

koupíme si je i dnes. Hodnota zlata je stálá, reálná inflace s ním spojená je nulová. Společenská důvěra ve zlato jakožto prostředek uchování hodnoty a tím i kupní síly je trvalá. Zlato za adekvátní ekvivalent zboží a služeb směníme vždy. V případě nekryté měny je situace naprosto odlišná – její kupní síla na ose času klesá.

Udržování falešné víry v neexistující vnitřní hodnotu papírové nebo digitální měny a její spolehlivou směnitelnost za každých okolností je jedním z nejdůležitějších úkolů systémových médií a akademické sféry. S touto vírou stojí a padá existence těch, kteří nám nyní vládou. Nekrytou bankovku lze směnit pouze tehdy, pokud drtivá většina společnosti neklade „hloupé“ otázky a v její směnitelnost věří. Jen tehdy systém funguje. Je-li důvěra v měnu narušena, nastává „run na banky“ a následná změna společenských poměrů. Nekryté měny, které chybně označujeme penězi, nejsou v podstatě ničím jiným než naivním očekáváním, že centrální banky a vlády dlouhodobě dostojí svým nereálným slibům a udrží jejich směnitelnost. Bankovky v našich peněženkách jsou kusy upravené celulózy, které mají každý den jinou kupní sílu a na ose času pak kupní sílu nulovou. Jsou pozvánkou pro bubliny, recesi, depresi, krize, inflaci, hyperinflaci, revoluci, chaos, politickou nesvobodu, válku a následný rozpad státu. Oproti tomu krytá, stabilní měna vytváří společenskou důvěru, předvídatelnost a umožňuje účastníkům trhu dlouhodobě plánovat a logicky využívat své zdroje.

Centrální banky, které nekryté měny vydávají, jsou dlouhodobě mediálně oslavovány jako na státu „nezávislé“ instituce. Tato nezávislost, jež má údajně zabraňovat nežádoucím zásahům parlamentů a vlád do jejich činnosti, je v mezinárodním měnovém systému průměrem pro faktickou privatizaci tvorby národních měn, propracovaným schématem zcizování národního bohatství a jeho redistribuci mezinárodní finanční oligarchii. Měnová inflace je ve skutečnosti skrytým zdaněním jednotlivých národních států. V tomto koordinovaném zločinném systému jednotlivé národní centrální banky, včetně České národní banky (ČNB), dlouhodobě a záměrně (prostřednictvím nízkých úrokových sazeb a svými

měnovými intervencemi) znehodnocují kupní sílu národních měn, podvazují jejich přísun do životně důležitých sektorů ekonomiky a tím podřívají ekonomicko-politický rozvoj zemí, jejichž strategické zájmy mají hájit.

Centrální banky se ve svém nezávislém postavení nechovají odpovědněji, ale právě naopak. Výsledky jejich nezávislé práce jsou pro jednotlivé státy devastující. V uplynulých dekáдах a zejména po roce 1971 došlo k zásadnímu poklesu kupní síly měn, které spravují. Díky dramatickému nárůstu oběživa a jejich intervencím na měnových trzích došlo k nárůstu inflace a tím k citelnému snížení životní úrovně západní populace.

ČNB

Česká národní banka je státem zřízená, de facto však soukromá instituce, která v rozporu se zákony a ústavou definující její poslání a mandát dlouhodobě znehodnocuje českou měnu prostřednictvím intervencí, podvazuje a brzdí ekonomický rozvoj a tím i státní svrchovanost České republiky.

Po výsledcích uplynulých dvou dekad je zřejmé, že nezávislost naší centrální banky na státu se neosvědčila a musí být ukončena. I z tohoto důvodu Národní demokracie usiluje o opětovné podřízení ČNB vůli občanů ztělesněné zákonodárnými sbory. Právo vydávat měnu patří výhradně České republice, nikomu jinému. ČNB dlouhodobě neplní svůj mandát daný ústavou. Podle jejího znění má „pečovat o cenovou stabilitu“, což nedělá. V období let 1993 až 2015 ČNB především:

- 1) Vyměnila absolutní loajalitu ke svému zřizovateli, tj. občanům České republiky zastoupeným parlamentem, vládou a prezidentem republiky, za poslušnost k mezinárodnímu kriminálnímu syndikátu centrálních bank a dlouhodobě pracovala proti zájmům českého státu.

- 2) Selhala ve své zákonné povinnosti vydávat krytou měnu, respektive krýt ji skutečnými aktivy. Měna je v tuto chvíli kryta pofidérními a v době měnové krize nelikvidními finančními instrumenty. I když zákon o České národní bance specificky nestanovuje, že měna má být kryta zlatem, bylo a je povinností analytického oddělení ČNB a povinností Samostatného odboru ekonomického výzkumu (a to nejen na základě dvaadvacetiletého pozorování a vlastních analýz) dojít k jednoznačnému závěru, že současný systém nekryté měny je matematicky, ekonomicky a politicky neudržitelný a na základě tohoto zjištění vedení státu navrhnout znovuzavedení měny kryté zlatem. V návaznosti na to měla začít podnikat rychlé, konkrétní kroky a zahájit urychlené nákupy zlata a dalších cenných kovů.
- 3) Selhala v péči o fyzické zlaté rezervy státu. Nejenže drtivou většinu státního zlata rozprodala za nápadně nevýhodných podmínek v předvečer dramatického zvýšení cen zlata v letech 1997-1998, ale ani se v období po roce 2008, kdy už bylo veřejně zřejmé, že je západní měnový a finanční systém extrémně nestabilní a dlouhodobě neudržitelný, nijak nesnažila zlaté rezervy postupně navyšovat tak, jako to prováděly a ve zrychleném tempu dosud provádějí mnohé jiné zahraniční centrální banky.
- 4) Selhala v boji s reálnou (nikoli statistickou) inflací a klesající kupní silou české koruny a svými intervencemi záměrně způsobovala její další oslabování. Tím znehodnocovala její kupní sílu.
- 5) Selhala v dohledu nad finančním trhem, konkrétně nad dlouhodobým jednáním komerčních bank, které si svou nehoráznou poplatkovou politikou udělaly z české veřejnosti nevysychající zdroj snadných a závratných příjmů. ČNB nikdy adekvátně nespolupracovala s ÚOHS a nedodávala mu poznatky o kartelovém, oligopolním

jednání komerčních bank na našem území, jak jí ukládá zákon.

Národní demokracie je přesvědčena, že ČNB dlouhodobě a závažně porušuje zákony České republiky. ČNB je zločinnou mezinárodní bankovní oligarchií využívána jako mechanismus, kterým:

- 1) byly téměř zlikvidovány zlaté rezervy České republiky;
- 2) je České republice vnucován nákup pofiderních finančních instrumentů (derivátů a cizích státních dluhopisů);
- 3) je v zárodku likvidována jakákoli tendence jednotlivých členů bankovní rady k nákupům zlata pro Českou republiku tak, aby dostupné zlato zůstávalo k dispozici jiným centrálním bankám;
- 4) je za pomoci nekryté, podhodnocované měny dlouhodobě vysáváno bohatství vytvářené českými občany a vyváženo do zahraničí.

Z výše uvedených důvodů Národní demokracie vyzve prezidenta republiky, aby odvolal všech 7 členů bankovní rady podle § 6 odstavce 10 zákona č. 6/1993 Sb. o České národní bance, a to z důvodů dlouhodobé nekompetentnosti a vážných pochybení ohrožujících měnovou stabilitu a udržitelnou existenci české koruny, a aby jmenoval takové členy bankovní rady, kteří chápou současnou mezinárodní politicko-ekonomickou situaci a nejdůležitější strategický úkol této instituce, jímž je její rozhodující podíl na tvorbě a udržování české státnosti prostřednictvím kryté měny. Tedy takové členy rady, kteří zahájí okamžité nákupy zlata na světových trzích. Tento veřejný apel hodláme formulovat bez ohledu na skutečnost, že prezident Zeman nechápe nebo nechce chápat podvodnou podstatu stávajícího měnového systému a navzdory faktu, že je naivním eurofederalistou, usiluje o přijetí eura a avizuje, že do bankovní

radu jmenuje jednotlivce s podobnými názory. Občanům a spřáteleným politickým stranám pak svůj postoj k ČNB a krytí měny obecně hodláme trpělivě objasňovat, parlamentní strany pak vyzývat k tomu, aby podnikaly politické kroky vedoucí k upevnění kontroly státu nad ČNB, konkrétně aby podporovaly zákonná opatření v duchu námi navrhovaného *zákona o České státní bance*, kterým se:

- a) definuje státní zájem na obnovení plné závislosti ČNB na vůli občanů reprezentovaných parlamentem, tedy absolutní kontrola nad vydáváním měny a správou zlatých rezerv;
- b) ČNB přejmenuje na Českou státní banku (ČSB), aby byl tento závislostní vztah banky na vůli a zájmu občanů zpřesněn a zdůrazněn i verbálně;
- c) činnost banky podřídí pravidelnému dohledu parlamentního výboru za účasti zástupců všech parlamentních stran, kombinovaným státním (NKÚ) a nestátním komerčním auditům;
- d) zahájí velký parlamentní audit činnosti banky od roku 1989, kterým bude přezkoumán právní soulad všech klíčových operací banky s dobově platnou legislativou – zejména dlouhodobá úroková politika, prodeje zlatých rezerv a měnové intervence zaměřené na oslabení koruny. V případě zjištění jakýchkoli nezákonných postupů bude iniciováno trestní stíhání odpovědných pracovníků banky;
- e) provede detailní audit stávajících zlatých rezerv pod kontrolou ČSB umístěných na území České republiky a prověří okolnosti prodeje zlatých rezerv ČNB v letech 1997-1998;
- f) provede urychlené vypořádání všech „papírových“ aktiv banky týkajících se zlata, tzn. jejich „zfyzičnění“ a přesun, včetně všech zlatých rezerv umístěných v zahraničí, zpět

na území České republiky, a stanoví, že zlaté rezervy budou moci být uskladněny pouze na území České republiky s výjimkou válečného stavu;

- g) upraví mezinárodní spolupráce státu a ČSB s ostatními centrálními a komerčními bankami ve smyslu našeho vystoupení z EU (vymanění se z vlivu ECB a jejích mechanismů) a nové měnové situace kryté české koruny na mezinárodních kapitálových trzích;
- h) zavede ochrana hotovosti jako hlavní měnové formy a ztrestní pokusy jejího možného budoucího znevýhodnění, odstranění a výlučného nahrazení elektronickou, byť krytou měnovou formou;
- i) upraví nebo zruší nevyhovující znění souvisejících zákonů.

Koruna

Česká koruna je naší národní, nekrytou měnou. ČNB pochopitelně tvrdí, že je měnou krytou. Kryta má být tzv. aktivy. Tato aktiva představují derivátové kolaterály, dluhopisy, akcie, úvěry poskytnuté zahraničním bankám a valuty. Ve své podstatě tedy papírové nebo elektronické směnky, které budou mít v okamžiku blížícího se kolapsu mezinárodního měnového systému nulovou, v lepším případě zlomkovou hodnotu. Extrémně rizikové derivátové kolaterály se vypaří jako první, vládní dluhopisy budou kvůli státním bankrotům odepsány, úvěry poskytnuté zahraničním subjektům nebudou splaceny, protože tyto subjekty zkrachují, nadhodnocené akcie klesnou na zlomek svých nynějších cen, valuty projdou mohutným znehodnocením nebo likvidací v rámci volného pádu nebo měnových reforem. Jediným skutečným a plně likvidním aktivem v držení ČNB k březnu 2015 je 11 tun fyzického zlata údajně umístěného na území republiky. V okamžiku kolapsu mezinárodního měnového systému bude tedy česká koruna kryta jednou paletou zlatých cihel. A to pouze za

předpokladu, že je v mezidobí nikdo z Příkopů neprodá a v rozhodný den budou tam, kde mají být.

Momentální poměr virtuálních aktiv a skutečných aktiv v držení ČNB se pohybuje v řádu tisícovek ku jedné. Tento koeficient zároveň vyjadřuje stupeň rizika, kterému bude náš stát vystaven v okamžiku kolapsu mezinárodního měnového systému. Významem slova aktivum je vlastnění reálného (nikoli fiktivního) majetku přinášejícího budoucí prospěch. S aktivem je logicky a těsně spojena likvidita. Vlastnit nespolehlivé, na momentální situaci závislé aktivum znamená vlastnit nelikvidní aktivum – mít prázdné ruce. Účetní a reálná hodnota aktiv jsou oblíbené nástroje kreativního účetnictví, které provozuje i ČNB. Její zaměstnanci dobře vědí, že česká měna je kryta pofidérními finančními nástroji, a že tedy není reálně kryta a v případě vážné domácí krize nebo mezinárodní krize je jasným adeptem na závratnou inflaci. Ústava republiky přitom ČNB jasně ukládá pečovat o stabilitu měny. Péči o stabilitu měny je především myšleno její krytí skutečnými aktivy, které jsou základem jakéhokoli trvale udržitelného měnového systému.

Kdyby ČNB plnila svůj společenský závazek tak, jak jí ústava ukládá, mohla od svého vzniku v roce 1993 zlaté rezervy bez problémů navyšovat minimálně o 10 tun ročně. Kdyby se v prvních 7 letech po svém vzniku nezbavila 56 tun zlata, dnes, v předvečer velkého resetu, bychom mohli mít pod kontrolou minimálně 300 tun zlata připraveného na budoucí krytí měny. Místo toho (možná) máme ekvivalent 880 cihel, z nichž je část „alokována“ v zahraničí mimo kontrolu ČNB. V okamžiku, kdy toto zlato bude český stát požadovat, nebude pochopitelně dodáno. Přivlastní si jej jiný stát a bude jím kryt svou vlastní měnu. Vedení ČNB ovšem není zdaleka jediným adeptem zralým pro zevrubné psychiatrické vyšetření. Podobně „bezpečně“ a dobrovolně mají prostřednictvím „svých“ centrálních bank své zlato alokovány mnohé další státy, například Německo, Francie i indiskrétní bankovní ráj Švýcarsko. Nejnověji a méně dobrovolně pak Irák, Tunis, Libye, Ukrajina a Jemen. Prvně jmenované státy, na rozdíl od České republiky, však trezorům FEDu nebo IMF

svěřily stovky a tisíce tun, včetně těch, které v druhé polovině devadesátých let levně nakoupili od svého trójského koně, zimního krále Josefa Tošovského. Zatímco tedy Češi smutně sedí na zlomcích svých zlatých rezerv a chápou, že nashromáždit nové bude dlouhým a namáhavým procesem, politické reprezentace mnoha dalších států se dosud opájejí představou, že jim v budoucnu jejich zlato nakonec přece jen bude vydáno.

Ale zpět ke koruně. S ohledem na situaci české ekonomiky a vývoj reálné (nikoliv statistické) inflace je zřejmé, že momentální objem korunového oběživa je z velké části tvořen účelově vytvořeným, spekulativním oběživem. Oběživem, které se v systému nikdy nemělo objevit, oběživem, jež systémem nijak „neobíhá“, ale je zadržováno a používáno ke vzájemnému mezibankovnímu zajišťování, burzovnímu gamblingu, vysoce spekulativním a z hlediska bezpečnosti státu (který bankovní instituce sanuje) zcela destruktivním derivátovým operacím. Oběživem, které se nikdy nedostalo k příčetným obchodníkům a investorům tvořícím skutečnou přidanou hodnotu. Oběživem, které je zaparkováno na „balance sheetech“ bank, rozpohybováno ve virtuálním světě vysokofrekvenčního obchodování a v časových úsecích milisekund se prostřednictvím algoritmů „obchoduje“ a následně přelévá z účtu jedné banky na účet druhé. A co hůře, v souladu s principy frakčního bankovníctví se dále replikuje.

To, že státem neřízená ČNB dnes ve svých materiálech přiznává existenci 500 miliard korunového oběživa, neznamená nic. Stejně tak to může být 500+X, přičemž hodnotu X, která může být i několiknásobkem uvedených pěti set, nezná nikdo mimo pracovníky ČNB. I když tedy skutečné množství korunového oběživa přítomného v naší i cizí ekonomice neznáme, díky rostoucí inflaci zcela určitě víme, že je ho příliš. A nade vší pochybnost víme, že centrální bance, která v rozporu se svým posláním emituje nekrytou měnu, nelze věřit jediný údaj.

Z pražských Příkopů nám mohou tvrdit cokoli, jasno ovšem můžeme mít až po velkém parlamentním auditu. Obáváme se ale,

že po ohlášení jeho výsledků by nás neuspokojilo nic menšího než vidět kvarteto Tošovský, Kysilka, Tůma a Singer s krumpáčem a koulí na noze ve zlatých kašperských dolech.

Cykly

Pokud jde o podobu a rozsah novodobých hospodářských cyklů, okolo kterých se točí celá keynesiánská kvaziekonómie předstírající úsilí o jejich pochopení a zevrubné vědecké zkoumání, tak ty jsou z hlediska předlouhé ekonomické historie a klasické ekonomie naprostou anomálií.

Podoba a rozsah dnešních cyklů nejsou jednou daným a neměnným stavem ekonomik a nutným zlem, jehož následky mezinárodní měnový systém a jednotlivé vlády odhodlaně a altruisticky napravují. Jsou situací, kterou systém vyvolává záměrně. Průběh je vždy stejný: centrální banky na pokyn svých vlastníků jednorázově uvolní masu nové nekryté měny do oběhu. Komerční banky následně předem vytipovaným sektorům ekonomiky poskytnou levné úvěry. Ekonomická aktivita, ale i inflace vzrostou a následně ovlivní původně zamýšlenou ziskovost jednotlivých ekonomických projektů, způsobí ztráty a nakonec i jejich krach. Dojde ke krizi, která je očištnou fází hospodářského cyklu.

Vznik, rozsah a průběh cyklů je těsně svázán s existencí nekrytých měn. Novodobé cykly nejsou nevyhnutelným, byť naoko kritizovaným „neduhem“ ekonomik, ale jednou z mnoha chytrých metod, kterými si mezinárodní bankovní oligarchie nárazově – typicky v momentu krachu finančních trhů – přivlastňuje cizí aktiva. Dalšími metodami je skryté zdaňování celé společnosti formou inflace spojené s průběžnou tvorbou a distribucí nekryté měny a také rostoucí přímé a nepřímé zdaňování osob a firem, které pro oligarchii provádějí vazalské politické reprezentace jednotlivých států, aktivně napojené na

mezinárodní měnový systém. Pod Zlatým standardem žádné hospodářské cykly dnešního typu a destruktivního rozsahu nejsou, protože v něm neexistuje centrální banka, která by vydáváním nekryté měny vyvolávala úvěrové expanze, mánie a následné krize. Existují v něm krachy a následné likvidační vlny, během nichž v konkrétních sektorech ekonomiky dochází k akumulaci „špatného“, neproduktivního kapitálu a jeho následné likvidaci a stabilizaci situace. Ve hře ovšem nikdy není krach ekonomiky a společenských struktur tak, jako je tomu v mezinárodním měnovém systému zavedeném po roce 1913.

Zlatý standard je minimálně řízenou, svým způsobem samoregulační ekonomikou a většina současných ekonomických kategorií v něm jednoduše neexistuje. Pod Zlatým standardem nikdo nestanovuje úrokové míry ani si nehraje s peněžními agregáty. Není v něm žádná nadutá centrální banka stimulující nebo podvazující ekonomiku. Státní banka do ekonomiky vůbec nezasahuje. Jejím hlavním úkolem je na pokyn státu vydávat měnu a dbát o její průběžné krytí.

Deflace

Původní a správná definice deflace zní, že jde o *pokles množství peněz v ekonomice*. V české ekonomice však žádné skutečné peníze (zlato a stříbro nebo jimi krytá měna) nejsou, respektive nehrají roli všudypřítomného zákonného platidla, takže jejich hladina logicky nemůže poklesnout. Proto tato definice v naší situaci neplatí a žádná deflace v české ekonomice není. I kdybychom však přistoupili na to, že nekrytá česká koruna nějakým záhadným způsobem skutečné peníze představuje, deflační definice opět nebude platit, protože množství koruny v oběhu nijak neklesá, ale soustavně a dramaticky se zvyšuje.

Proč tedy tolik mediálního povyku kvůli deflaci? Kvůli něčemu, co vlastně tak či onak v našem systému nekryté měny není a z

inflační podstaty věci ani být nemůže? Protože Federální rezervní systém, z nějakého „záhadného“ důvodu, význam termínu deflace před mnoha dekádami zaměnil za *pokles cenové hladiny*. Pokles množství oběživa a pokles cen jsou přitom dva rozdílné světy. Přistoupíme-li na okamžik na tuto nesmyslnou redefinici deflace a podíváme-li se na pokles cenové hladiny v naší ekonomice, zjistíme, proč současné penězokazce pokles cen zboží a služeb tolik zneklidňuje. Současný podvodný měnový systém pokles cen v ekonomice bytostně nenávidí, protože se tak snižuje poptávka po jeho novém oběživu. Méně vytvořeného oběživa znamená méně na něj vázaného úroku a tím méně zisku pro mezinárodní bankovní oligarchii. Proto ten hysterický jekot bankéřů, jejich akademiků a politiků. Proto to nekonečné přesvědčování všech, že inflace je žádoucí proces, díky kterému roste spotřeba a s ní i celá ekonomika. Inflační kolo se prostě musí točit bez ohledu na signály „hloupého“ trhu, bez ohledu na fakt, že inflace jednoho dne přeroste v hyperinflaci a celý systém nekryté měny nevyhnutelně zkolabuje.

Obecně vzato je pokles cen v naší deformované ekonomice pod nekrytou korunou vyvolán mnoha faktory. Jedním z nejdůležitějších je postoj účastníků trhu, kteří jednoduše odmítají spotřebovávat za ceny a v tempu, v jakém tak dosud činili. Systému tím vysílají signál, že díky dosavadnímu růstu cen a stagnujícím reálným příjmům jednoduše nemají za co nakupovat. Jde o vyjádření nedůvěry, kterou dávají centrální bance (a její nekryté měně) a také vládě (a její devastující regulaci) najevo, že jsou si vědomi existence inflační situace, nadále nemohou a nechtějí nakupovat za rostoucí ceny. Naopak. Hodlají svou spotřebu omezovat do doby, než ceny klesnou a nežádoucí množství nekryté měny v oběhu bude zlikvidováno. Za normálních okolností by vlivem poklesu poptávky mělo dojít k poklesu firemních tržeb, následnému propouštění, bankrotům, restrukturalizaci nebo likvidaci neschopných a nezodpovědných firem - jednoduše k lepšímu využití zdrojů tak, aby zákazníkovi mohla být nabídnuta nižší cena při zachování ziskovosti. To se však děje jen částečně, protože tento ozdravný proces neustále narušují komerční banky, které levnými úvěry sanují bankrotující

korporace (v nichž často mívají majetkové podíly) a centrální banky, jež nad komerčními bankami drží ochrannou ruku a zásobují je levným kreditem. V podstatě lze říci, že bankovní sektor dnes koordinovaně zabraňuje likviditě trhu v obavě, že by se tato likvidační vlna mohla snadno přenést i na něj.

Stejně jako v dysfunkční ekonomice pod nekrytou měnou jsou i ve funkční ekonomice pod Zlatým standardem klesající ceny co největšího možného okruhu zboží a služeb žádoucí situací, ze které profituje většina účastníků trhu. Ceny pod Zlatým standardem jsou dlouhodobě stabilní nebo klesají. Klesají-li ceny, poptávka se nesnižuje, ale zvyšuje. Účastníci trhu svou spotřebu neodkládají v očekávání ještě většího cenového propadu a trh se tím nevydává na sebezničující pouť, během které nakonec nikdo a nic nespotřebovává, jak s předstíranou hrůzou v očích tvrdí dnešní pseudoekonomové. Levnější zboží a služby si jednoduše a rychle pořídí více občanů, firem i států.

Je slabost výhodou?

Slabá koruna je výhodná. Tento výrok je jednou z největších lží polistopadových garnitur a centrálních bankéřů. Touto lží je náš stát soustavně podvazován ve svém politickém a ekonomickém rozvoji a dlouhodobě udržován na úrovni levné montovny pro země se silnou měnou. Ve skutečnosti je slabá měna výhodná především pro banky. Pro všechny ostatní – ať již si to připouští, nebo ne – výhodná není. Skutečně je pro české exportní firmy žádoucí získávat za své výrobky a služby méně? Za slabou měnu prodají více, ale více prodaných jednotek nemusí znamenat a velice často také neznamená vyšší obrát nebo vyšší zisk. Jsou-li navíc závislé na cizích vstupech, které musejí nakupovat za silné cizí měny, výhoda se snadno změní v nevýhodu. Je-li měna krytá a silná, domácí i zahraniční zákazník očekává maximální kvalitu a firma na tento požadavek musí reagovat zvyšováním kvality nebo inovacemi, což může být dočasně nepříjemné, ale dlouhodobě jí to zajišťuje existenci, konkurenceschopnost a pevnější postavení

na trhu. Nekrytá a slabá měna je pro drtivou většinu účastníků trhu jasně demotivující, ne naopak. Má tendenci soustřeďovat jejich pozornost na kvantitu, nikoliv na kvalitu a s ní spojenou vyšší přidanou hodnotu. Ve strategickém zájmu státu tedy je, aby na jeho území sídlily firmy vyrábějící v nejvyšší možné kvalitě a prodávaly ji za nejsilnější možnou měnu.

Zlatý standard

Díky polistopadovému bujení liberálních a socialistických politických platforem, myšlenkově ovlivněných a přímo řízených nepřáteli české svrchovanosti doma i v zahraničí došlo v roce 2004 k tragédii v podobě vtažení českého státu do novodobého evropského Sovětského svazu a RVHP. Způsob, jak znovu, s co možná nejmenšími škodami obnovit hlavní pilíře české státnosti, existuje. Nejdůležitějším mechanismem, který narovná celospolečenské mrhání zdroji a uvolní ruce všem vrstvám obyvatelstva, skokově vylepší jeho životní úroveň, učiní jej politicky svobodnějším a stane se základem pro znovuoobnovení střední třídy – budoucího nositele a ochránce idejí české státnosti – je Zlatý standard.

Zlatý standard je mechanismem, kterým stát provádí měnovou politiku na svém území. Nejčasteji je chápán jako měna přímo či nepřímo krytá zlatem. Zlatý standard může mít různou „sílu“, jež je ekvivalentem procentuálního krytí měny. Může být částečný nebo plný, interní nebo mezinárodní. Může být založen na souběžném krytí měny zlatem a stříbrem, případně dalšími měnovými kovy, kupříkladu platinou a paladiem.

Zlatý standard je světovým měnovým systémem starým tisíce let. Historické nálezy a písemné záznamy potvrzují, že byl používán již 3000 let před naším letopočtem, pravděpodobně je však ještě starší. Zlato jako prostředek směny a peníze tedy lidstvo provází minimálně 5000 let. Zlaté mince pak minimálně 3000 let. Ve srovnání s těmito časovými úseky je 100 let Federálního

rezervního systému nevýznamným a přechodným časovým intervalem.

Občan českých zemí bohužel nikdy v novodobé historii nemohl bankovku krytou zlatem směnit v centrální bance za ekvivalent zlata tak, jako tomu bylo v některých dalších zemích. Za Rakousko-Uherska tato směna mohla proběhnout pouze nepřímou výměnou za zahraniční bankovky volně směnitelné za zlato, což byly na počátku 20. století kupříkladu americké dolary nebo britské libry. Během první světové války došlo, tak jako vždy během válečných konfliktů, k zastavení volné, přímé i nepřímé směnitelnosti. I když byl během první republiky v roce 1919 zaveden částečný Zlatý standard, k přímé směnitelnosti bankovek za zlato nikdy nedošlo.

Politickým cílem Národní demokracie je znovuzavedení takové formy Zlatého standardu, která bude v dlouhodobém horizontu představovat ideální, stoprocentní krytí české koruny zlatem. Prosazujeme tedy přímou směnitelnost bankovek za zlato, jinými slovy to, aby jednotlivci a firmy měli možnost v ČSB své bankovky směnit za fyzické zlato v podobě mincí, slitků nebo cihel. Toto opatření povede k ukončení dlouhodobého finančního vazalství a narovnání vztahu mezi občany a státem, který jim patří. Občané nesmějí být vydáni napospas psychopatické měnové politice vlastního státu a jeho centrální banky. Důvěra občana ve stát a jeho skutečné úmysly musí být obnovena. Předpokládáme, že v budoucnosti Česká republika Zlatý standard nejspíše nezavede jednostranně, ale v koordinaci s dalšími státy. Očekáváme, že se staneme součástí tzv. mezinárodního Zlatého standardu. Odhadujeme, že v bodě zlomu, tak jako mnohokrát v minulosti, dojde k uspořádání konference, kde bude stanoven pevný směnný kurz měn jednotlivých států, které se rozhodnou na Zlatý standard přejít, a zároveň dojde k vypořádání vzájemných finančních závazků a pohledávek.

Zlatý standard zatím bohužel neprovozujeme proto, že většina vlád, které této zemi v novodobé historii vládly, byly vládami, které nehájily národní a státní zájmy. Tyto vlády neměly zájem

dobrovolně si nasadit okovy kryté měny, které by automaticky znemožnily financování jejich politických utopií. Pro všechny vlády - s výjimkou výjimečných, pronárodně a prostátně orientovaných vlád, které staví blaho celku nad svůj vlastní zájem - zlatem krytá měna představuje a bude představovat zásadní problém. Takovou měnu nemůže centrální banka svévolně vytvářet. Parlament tím pádem nemůže schvalovat deficitní státní rozpočty, byrokracie nemůže nekontrolovatelně růst, na politiky napojené ekonomické struktury nemohou parazitovat na státních penězích, nepřátelé státnosti nemají k dispozici státní prostředky na šíření svých úchylných sociálních teorií a jejich legislativní převádění do praxe. Zlatý standard je prostředek, kterým občané drží své politiky a centrální banku v podřízeném postavení.

Státy, které se v minulosti rozhodly pro měnu krytou zlatem, v rekordně krátké době přilákaly volné domácí i zahraniční zdroje, oživily své trhy a zredukovaly svůj zbytnělý státní aparát. Zlatý standard vede k okamžitému rozkvětu a zvelebování státu. Jednotlivci a domácnosti začnou svobodně rozhodovat o měně, kterou získali výměnou za svou energii a životní čas. Skokově vzroste míra úspor, dojde k vyrovnávání starých závazků a pohledávek. Ekonomicky slabé skupiny přepnou z módu přežívání a začnou uvažovat v termínech rodinných a následně kapitálových investic. V návaznosti na to dojde k oživení ekonomiky, růstu výroby, tím následné nabídky práce a snížení nezaměstnanosti. Náklady na provoz státu a rakovinná byrokracie se zminimalizují. Měna začne skokově posilovat, což je klíčovým, strategickým zájmem České republiky. Blud nutnosti a výhodnosti slabé měny pro exportéry (a tím i „výhodnost“ našeho podhodnoceného zboží pro zahraniční odběratele), dlouhodobě šířený nepřáteli české státnosti, bude vyvrácen raketovým ekonomickým růstem. Dojde k rychlému přílivu investic, akumulaci kapitálu a jeho logickému využívání. Zvýšená intenzita ekonomické aktivity jednotlivců a tím i bohatnutí českých firem a jejich větší počet způsobí zvýšený přítok firemní daně z příjmu do státní pokladny. Stát zavede přebytkový rozpočet, postupně splatí své dluhy, začne vytvářet investiční rezervy pro nečekané budoucí události a přijímat klíčové zákony zajišťující vnitřní i

vnější samostatnost a svrchovanost českého státu. Nastane období stabilizace a prosperity.

Zlatem krytou měnu rozhodně nevnímáme optikou FEDu, který ji ve svém vlastním zájmu líčí jako primitivní středověký anachronismus a dává jej do jedné množiny s pazourky a mušlemi. Zlato je historicky nejlepší měnový nástroj a nepochybujeme, že o něm brzy uslyšíme v souvislostech, které předčí naše nejodvážnější očekávání. Tématem všech skutečných státníků a skutečných ekonomů dnes není otázka zda, ale kdy bude Zlatý standard zaveden, podtématem pak to, v jaké formě. Rusko, Čína, Indie a mnoho dalších zemí nehledají žádné třetí cesty, ale monetární stabilitu. A mnoho západních zemí přechod ke Zlatému standardu (zatím neverejně) připravuje.

Hlavním společenským faktorem determinujícím přijetí myšlenky měny kryté zlatem je strach. Měna krytá zlatem existuje v prostředí, které je zcela odlišné od toho, jež nás obklopuje nyní. Tento strach z „neznámého“ (tedy z toho, co zde existovalo tisíce let až do prvních let minulého století) je současným systémem záměrně živěn. Národní demokracie chce přispět svým dílem a pomocí zbavit se tohoto strachu, obrátit pozornost svých příznivců ke skutečně konzervativnímu řešení, k měnové disciplíně, skutečné ekonomické a politické svobodě.

Státní výdaje

Pod Zlatým standardem zkombinovaným s minimálním zdaněním a masivní redukcí státního aparátu tak, jak je Národní demokracie navrhuje ve svém ekonomickém programu, budou státní výdaje minimální. Minimální byrokracie, minimální výdaje státu. Přímá úměra. Proto nemá smysl současné mandatorní výdaje zmiňovat. Kdo by chtěl zachovat z větší části nesystémové, a navíc dlouhodobě neudržitelné sociální transfery, které přímo souvisejí s nekontrolovatelnou politickou mánií nespravedlivé přerozdělovací politiky? Jestliže jsou nějaké výdajové kapitoly

státního rozpočtu hotovou noční můrou pro všechny soudně uvažující jednotlivce, pak to jsou právě mnohé ze 39 kapitol mandatorních, ostatních mandatorních a quasimandatorních výdajů České republiky. V těchto českých černých dírách v posledních dvou letech skončilo bezmála 1800 miliard korun. Tyto výdaje jsou s ohledem na velikost a výkon naší ekonomiky oblundně vysoké a zoufale neefektivní – a – jaké překvapení – neustále se zvyšují! Nyní „potřebný“ objem měny na mandatorní výdaje nebude problémem dne, protože tyto výdaje budou desetinné. Budou desetinné, protože oblasti, které dnes stát financuje, budou desetinné. Budou desetinné, protože drasticky zredukujeme státní správu a zlevníme chod státu. A protože se provoz státu stane neskonale levnějším, pohodlně jej pokryje i razantně snížená, firemní daň, kterou ve svém programu navrhujeme jako druhé nejdůležitější ekonomické opatření.

Čím menší rozpočet náš stát bude mít, tím lépe. Měl dost času prokázat, jak efektivně dokáže hospodařit s obrovskými kvanty nekryté měny. A naprosto selhal. Proto potřebuje zkrotit a nasadit ohlávku Zlatého standardu. Národní demokracie považuje stávající daňovou zátěž za skandální a neudržitelnou. Chceme většinu přímých i nepřímých daní odstranit a firemní daň razantně snížit. Díky tomu budou mít občané nesrovnatelně vyšší reálné příjmy, tím i kupní sílu a budou si moci špičkovou lékařskou péči platit buď nárazově ze svého, nebo průběžně prostřednictvím jimi vybrané zdravotní pojišťovny, která nebude státem nijak dotovaná, ale bude spolu s jinými pojišťovnami skutečně soutěžit o přízeň klientů cenou, kvalitou služeb nebo obojím. Ten samý princip platí i v oblastech důchodové politiky, kdy si občané budou moci peníze na důchod ukládat u soukromých penzijních fondů, ti méně důvěřiví pak ve státním důchodovém fondu. V tomto trvale udržitelném systému se bude moci funkční a bohatý stát nebo bohatá soukromá charita o skutečně problematické sociální případy bez problémů postarat.

Banky

Pod Zlatým standardem banky samozřejmě existují. V žádném případě to ale nejsou banky v dnešní podobě. Věnují se pouze ochraně, správě vkladů a měnovým konverzím za poplatek, tedy poplatkovému bankovníctví, což je jejich původním posláním. Banky nejsou na trhu proto, aby vlastnily 90 % soukromých aktiv společnosti, ale proto, aby soukromá aktiva jednotlivců a firem řádně spravovaly. Zákon bankám znemožní veškeré investiční aktivity a vlastnictví podílů v korporacích, finančních, investičních a pojišťovacích skupinách.

Jakkoli dnes vnímáme banky jako vampíří entity, ve funkční ekonomice pod Zlatým standardem jsou rozbity na atomy a plně zkroceny. Zákonem jim je znemožněno vytvářet obří bankovní skupiny, jsou aktivně sledovány trhem (samotnými klienty) a průběžně kontrolovány dozorovými orgány ČSB. Porušování smlouvy s klienty (nedostatek likvidity) má za následek „run“ klientů na banku a její kolaps. Porušení smlouvy se státem (nedodržení pravidel bankovní licence) má za následek okamžité odebrání této licence, existenční pokutu jejím vlastníkům a zánik banky. Pod Zlatým standardem banky nejsou sanovány státem ani nejsou kompenzovány ztráty jejich klientů nad rámec rezerv deponovaných těmito bankami u ČSB. Toto společenské povědomí tak minimalizuje morální hazard, nutí banky k odpovědnému jednání a klienty k aktivnímu zájmu o konkrétní banku, u níž mají své úspory uloženy. S dnešní situací, kdy za vklady bank ručí stát, je tedy v přímém kontrastu.

Pod Zlatým standardem mají banky zásadní význam pro měnovou likviditu trhu. V podstatě plní roli všudypřítomného směnárníka za přiměřený poplatek a roli poskytovatele úvěru za přiměřený úrok. Cena jejich služeb – díky stabilitě kryté měny a skutečné konkurenci – v toku času zůstává stejná nebo klesá.

Bankovníctví bude i nadále lukrativním, byť investičně a organizačně velmi náročným podnikáním. Banky budou mít svůj vlastní, vysoký a ze zákona povinně a průběžně navyšovaný

kapitál. Budou živý výhradně z poplatků za vedení účtů a z úvěrových úroků, nikoli z vlastních kapitálových investic. Investiční bankovníctví je protimluv, střet zájmů a bude znemožněno zákonem. V jakýkoli moment budou muset být vklady, které přijaly a úvěry, které poskytly, kryty likvidním kapitálem a rezervou (na ose času a s růstem banky se zvyšující) – deponovanou pro tyto případy u ČSB. Vznikne natolik konkurenční prostředí, že si jednotliví občané i firmy budou od bank půjčovat ne za dnešních 10 %, ale třeba za 1 % ročního úroku. Je třeba si uvědomit, že se tak bude dít v situaci, kdy inflace prakticky nebude existovat, a banky ji tedy nebudou do svých úroků promítat.

Zlatá inflace?

Zlata není a téměř jistě nikdy nebude tolik, aby na něj dosáhl každý člověk na planetě v objemu, který by považoval za dostatečný. Lidská touha a následná poptávka po zlatě je chronicky nenaplněná a nenaplnitelná. V jeho relativním nedostatku a v enormním úsilí, které je třeba vynaložit k jeho získání, jakož i v jeho unikátních fyzikálně-chemických vlastnostech spočívá jeho nejsilnější kouzlo a to je pravým důvodem, proč je na úsvitu dějin jednotlivé civilizace a společnosti vybraly a přijaly za peníze. Zlato je kolektivní pojistkou a aktivní ochranou lidské populace napříč systémy a kulturami proti samozvaným pseudoelitám – sociálním inženýrům, kvaziekonomům, centrálním bankéřům a destruktivním individuům ve vládách.

Nepřátelé Zlatého standardu často a zcela chybně uvádějí příklad *španělské zlaté inflace 16. století* jako údajný důkaz toho, že i zlato má inflační tendence stejně jako papírová měna. Španělskou inflaci přitom nezpůsobil samotný příliv nového zlata a stříbra z jeho kolonií, ale faktory, které naplno začaly působit po jeho vyschnutí. Španělsko té doby bylo typickým příkladem ekonomiky pod mizernou vládou, která promarnila svou historickou

příležitost stát se novým mezinárodním hegemonem - ne jen na jedno, ale na mnoho staletí. Čili žádné velké objemy zlata jako příčina inflace, ale typický příklad toho, co dnes bílé límečky označují za „špatné vedení“.

Další odpůrci Zlatého standardu často uváděnou a hypotetickou situaci, která by mohla způsobit zlatou inflaci, je těžba zlata z mořské vody. K prokázání stopového množství zlata a dalších cenných kovů v mořské vodě došlo před zhruba sto lety. Ve 20. letech se nositel Nobelovy ceny Fritz Haber pokoušel pro Německo získat nové zlato, aby mohlo splatit válečné reparace ve výši 96 tisíc tun. Tento výzkum byl po sedmi letech ukončen, protože objevené koncentrace zlata byly oproti původním předpokladům natolik nízké, že jeho získávání nedávalo ekonomický smysl a pokud víme, navzdory nejnovějším technologiím nedává žádný smysl ani dnes. Je pravděpodobné, že místa v mořích nebo určité oblasti oceánů vykazují větší koncentrace zlata než jiné - ovšem stále ve stopovém množství. Geologové mají za to, že zlato se v těchto oblastech z jednotlivých vrstev podloží uvolňuje více než v jiných. Obecně se ale zatím předpokládá, že zlato je rovnoměrně rozptýleno v celém objemu mořské vody.

Bude-li někdy vyvinuta taková technologie jeho získávání, která je umožní těžit a generovat přitom zisk - a tuto možnost jako kriticky uvažující bytosti musíme připustit - za jak dlouho by taková zařízení mohla mechanicky, magneticky nebo elektrolyticky „procedit“ celkový objem mořské vody na planetě, aby vytěžila údajných 13 miliónů tun zlata, které se v ní podle některých propočtů mají nacházet a které by měly vyvolat zlatou inflaci? Slovní spojení „za jak dlouho“ je přitom velmi důležité. Znamená, že nové mořské zlato by se na trh dostávalo postupně. Nikdo by zlatou krychli o hraně 100 metrů na trh nedovalil najednou. Taková těžba by netrvala roky a nejspíše ani dekády. Podle našeho názoru by to mohla být klidně i staletí, vyjdeme-li kupříkladu z toho, že lidstvo během své historie (údajně) vytěžilo na 200 tisíc tun a ani se současnými nejmodernějšími technologiemi jeho těžba - v relativním srovnání s uplynulými

obdobími těžby bez těchto technologií – podle našeho názoru neposkočila nijak závažně.

Takže žádná zlatá inflace vzniklá náhlým přísunem mořského zlata na trh, ale pro všechny zastánce Zlatého standardu možná nakonec zcela žádoucí, byť zprvu experimentální a alternativní těžba, která se později stane rozšířenou a může vhodně kompenzovat snížení výtěžnosti v suchozemských ložiscích a ztráty, jež v posledních dvou dekadách vznikají při výrobě elektroniky a v dalších průmyslových odvětvích.

Nadčasová kvantitativní teorie peněz tvrdí, že *cenová hladina se přizpůsobí množství komodity používané jako univerzální prostředek směny, nikoli obráceně*. Tato teorie není ničím jiným než novodobou reformulací Ricardova výroku: *„Kdyby zlato a stříbro, jež by světu sloužilo coby peníze, bylo velmi vzácné, či naopak náramně hojné, pak změna v jejich množství by neměla jiného důsledku, než že zboží, jež by za ně bylo směňováno, bylo komparativně dražší, či naopak levnější. Funkci oběživa by stejně dobře plnilo malé množství peněz, jakož i velké.“* Jinými slovy, i kdyby se na trhu náhle objevila obrovská krychle z mořského zlata, nestalo by se zhola nic. Dlouhodobě podvyživený trh by toto zlato absorboval bez mrknutí oka a změnil by vzájemný kurz měn pod mezinárodním Zlatým standardem v případě, že by jeden nebo více států z tohoto nového zlata získaly zásadně větší podíl než státy jiné. A konečně, zlato nejsou jen peníze. Je to zároveň průmyslová komodita mající široké a stále rostoucí využití napříč odvětvími, zejména v elektronice, elektrotechnice a obranném průmyslu. I to je další důležitý faktor neutuchající poptávky.

Proč?

Národní demokracie usiluje o znovuzavedení Zlatého standardu, protože je stranou národní, konzervativní a státotvornou, která prosazuje tradiční a funkční politicko-ekonomická řešení. Není konzervativnějšího a důležitějšího ekonomického tématu, než je měna krytá zlatem. Jsme přesvědčeni, že Zlatý standard napomůže v plném rozsahu obnovit rozvrácenou českou státnost a dlouhodobě ji udržet. Tento měnový systém je časem ověřený, spolehlivý a je možné jej jednoduše zavést.

Naším prvním argumentem pro zlatou českou korunu je logická úvaha, že peníze samy o sobě musejí být nositelem hodnoty, jež mají představovat. Naším druhým argumentem je to, že zlatem krytá měna centrální bance, parlamentu a vládě neumožní svévolné znehodnocování české koruny a okrádání vlastních občanů formou skryté inflace. Naším třetím argumentem jsou historické výsledky zemí, které Zlatý standard provozovaly, a jejich srovnání s výsledky současného měnového systému.

Zavedení měny kryté zlatem nikdy žádný stát a jeho ekonomiku nepoškodilo. Samotným občanům státu a celému světu signalizovalo, že země je vedena zodpovědnou a přičetnou reprezentací, která nebude domácí a zahraniční subjekty skrytě zdaňovat výrobou inflace, což je přesně to, co dělá, pokud vydává nekrytou měnu. Ke krachu nevyhnutelně dospěje jakýkoli systém bez kryté měny, nikoli systém s krytou měnou.

Zlatý standard je nejdůležitějším nástrojem, kterým stát napomáhá udržovat férovost a stabilitu ekonomických vztahů. V ekonomice pod Zlatým standardem mohou lidé, firmy a stát jednat racionálně a tvořit nezbytné, dlouhodobé strategie. Celá průmyslová revoluce a zásadní kvalitativní změna života západní populace a enormní růst bohatství jednotlivců, firem i států se odehrály právě v období různých forem Zlatého standardu.

Špičkový americký ekonom Henry Hazlitt vyjádřil hlavní přednost Zlatého standardu takto: *„Největší ctnost zlatého standardu, lze-*

li to tak vyjádřit, je ve skutečnosti negativní - není to řízený systém papírových peněz, který by okrádal všechny, kdo jsou zákonem nuceni jej používat nebo kdo mu upřímně věří. Technické námitky proti zlatému standardu jsou ve srovnání s touto jedinou předností zcela triviální."

Kdy?

Předpokládáme, že k zavedení některé z forem Zlatého standardu by mohlo dojít bezprostředně po kolapsu mezinárodního měnového systému, po státním převratu, revoluci, občanské válce nebo po mezinárodním válečném konfliktu. V ten okamžik může v části společnosti a mezi jednotlivci, kteří získají legitimitu k provedení konkrétních kroků, převládnout názor, že ve stávajícím kurzu nelze dále pokračovat. V současné, měnově výbušné mezinárodní situaci to může být doslova kdykoli.

Česká republika Zlatý standard zavede buď proaktivně a dobrovolně nebo k němu bude v blízké budoucnosti donucena mezinárodními okolnostmi. Jakmile první stát přijme Zlatý standard (zvláště půjde-li o velmoc nebo signifikantní ekonomiku), dojde k dominovému efektu napříč světovými ekonomikami. Ochota akceptovat nekryté měny v zahraničním obchodě se dramaticky sníží a jejich hodnota vůči měnám krytým výrazně klesne. Státy, které zavedou Zlatý standard jako první, zaznamenají masivní příliv kapitálových investic. Všechny státy budou muset reagovat, přičemž je zjevné, že v takový okamžik si přidáním nul na bankovky nebo přijetím třetích cest příliš nepomohou.

Základním předpokladem pro znovuzavedení Zlatého standardu je naše vystoupení z Evropské unie. Ať již k tomuto vystoupení dojde v důsledku kontrolovaného či spontánního rozpadu této organizace nebo vůlí českých obyvatel Bruselu navzdory, jediné tak bude možno Zlatý standard politicky prosadit. Pro stávající liberálně-socialistický systém, jehož nedílnou součástí jsou těsně

kooperující monopolně-oligopolní ekonomické struktury a mediokracie, by prosazení české měny kryté zlatem bylo devastujícím úderem. Vedlo by k dominovému efektu, rychlému podlomení jeho ekonomicko-politické moci, ke ztrátě kontroly nad českým státem a jeho dalším směřováním.

Reforma

S přechodem na Zlatý standard nebo s návratem k němu je v naprosté většině případů spojena měnová reforma, která si s bilióny jednotek inflačního oběživa vytvořeného bankami snadno poradí - prostě je zredukuje. Pokrytí stávajícího inflačního oběživa zlatem za žádných okolností nesmí nastat. Jednoduše to není v zájmu státu. Český stát banky podnikající na jeho území ve své historii sanoval již mnohokrát. Sanoval je mozoly, krví a budoucností svých vlastních občanů.

Nutnost provedení měnové reformy nastane po zásadní politické změně - během nebo bezprostředně po vystoupení České republiky z EU, během vleklé hospodářské krize nebo bezprostředně po jejím skončení, případně bezprostředně po proběhlé revoluci nebo po ukončení válečného stavu. Tento krok bude velmi nepopulární, protože zasáhne nejenom inflační a spekulativní měnu, ale i ekonomicky odpovědné české firmy a individuální střadatele. V okamžiku měnové reformy se stát rozhodne pro cokoliv, co uzná za odpovídající dané situaci. Oběživo zredukuje třeba na padesátinu nebo na setinu, bude-li třeba. Možných řešení a variant jsou desítky a spočívají pouze v politické vůli a následném rozhodnutí, jak velké procento bankovního a finančního sektoru bude posláno břichem vzhůru. Zachování stávajícího objemu oběživa nebude za žádných okolností možné. Znamenalo by zachování a následně ještě větší posílení moci bankovní oligarchie nad českým státem, než je tomu dnes. Výše uvedené je zároveň odpovědí na otázku, kdo po měnové reformě padne „jen“ na kolena a kdo tváří na zem. Na jedno koleno bohužel klesnou lidé z masa a kostí (na obě kolena

samozřejmě ti s většími úsporami v hotovosti a na účtech a ti s cennými papíry, zejména akciemi bankovních domů a jejich investičních skupin). To bude negativní, nicméně zcela nevyhnutelný efekt měnové reformy. Tváří na zem pak padnou skuteční majitelé bank, jejich investičních skupin a servisních organizací. Komu na nich bude záležet? Bude to odměna za jejich dlouholeté „služby“ českému státu. Organizovaný zločin vyrábějící inflaci a společenský chaos jednoduše nebude tolerován. Buď se banky přizpůsobí nové realitě a budou podnikat podle změněných pravidel, nebo jim bude činnost znemožněna. Po reformě nebudou komerční banky moci fungovat jako dosud; novými zákony jim bude znemožněno věnovat se jakékoli investiční nebo pojišťovací aktivitě. Nadále se budou moci věnovat pouze ochraně, správě vkladů a měnovým konverzím za poplatek, tedy poplatkovému bankovníctví.

Načasování a způsob provedení měnové reformy budou závislé na konkrétní politické a ekonomické situaci českého státu. Její provedení by v hrubých obrysech mohlo vypadat přibližně takto: na základě politického zmocnění ministerstvo financí a ministerstvo vnitra realizují zákonné opatření, kterým se:

- 1) provede oddělení staré (nekryté) a nové (kryté) české koruny, případně oddělení koruny od eura (dojde-li v následujících letech k jeho přijetí) a její vyvázání z mechanismu směnných kurzů ERM II;
- 2) provede likvidace či redukce inflační měny vzniklé:
 - dlouhodobou a záměrnou devalvací vyvolávanou bývalou ČNB, jejími řídicími a kooperujícími zahraničními subjekty
 - a/nebo v důsledku nárazové nebo déle trvající krizové situace v českém hospodářství způsobené vyšší mocí;
- 3) provede částečná redukce veřejného vnitřního a vnějšího dluhu České republiky kombinovanými zákonnými

opatřeními (selektivní státní default);

- 4) přijmou dlouhodobá opatření ke zvyšování hodnoty (kupní síly) české koruny, prioritního strategického cíle České republiky,

- k předmětnému, předem neoznámenému datu orgány státní moci převezmou dočasnou fyzickou kontrolu nad všemi relevantními elektronickými nástroji systému mezibankovního platebního styku CERTIS, všech clearingových středisek pro platební karty a všech institucí zajišťujících zúčtování a vypořádání cenných papírů CDCP a jeho komerčních derivátů, kontrolu nad ČSB, BCCP, komerčními bankami, záložnami a Českou poštou. Souběžně uzavřou hranice České republiky pro volný pohyb osob a zajistí jejich zesílenou ostrahu po dobu nezbytnou k provedení měnové reformy;

- ČSB zahájí časově ohraničený proces holografického kolkování oběživa, výměnu hotovosti a přepočítání zůstatků na všech typech účtů nacházejících se v daný okamžik na českém území, přičemž hodnota staré koruny (případně eura, dojde-li v mezidobí k jeho přijetí) a nové koruny bude stanovena v závislosti na momentální mezinárodní a vnitropolitické situaci, momentální výši státního dluhu a momentální fyzické držbě zlatých rezerv. Rozdíl v hodnotě staré a nové měny (procentuální podíl měny stažený z oběhu) bude jednotlivým vlastníkům převeden na pevně úročený, nepřevoditelný státní dluhopis s výplatní lhůtou 10 let. Tyto dluhopisy vydá a jejich následnou realizaci vykoná ČSB.

Není pochyb o tom, že v souvislosti s přechodem na Zlatý standard budou mnozí poukazovat na neblahé výsledky měnových reforem minulosti, zejména na reformu, která proběhla v roce 1953, zatímco by měli spíše poukazovat na reformu roku 1919. Zatímco ve triapadesátém roce byla měnová reforma provedena za účelem likvidace úspor střední třídy a dlouhodobého

znehodnocení kupní síly české měny z ideologických a mezinárodně-politických důvodů (mimo jiné i kvůli laciným vývozům československé produkce do SSSR), budoucí měnová reforma spojená s přechodem na Zlatý standard bude provedena za účelem okamžité likvidace inflačního oběživa v držení bank a za účelem dlouhodobého zhodnocení kupní síly české měny ve prospěch všech občanů. Zatímco měnová reforma roku 1953 byla zaměřena proti dlouhodobým zájmům občanů, budoucí měnová reforma uskutečněná s přechodem na Zlatý standard jejich dlouhodobým zájmům prospěje.

Reforma bohužel poškodí i zodpovědné střadatele, kteří systému slepě věřili a shromažďovali jeho nekrytou měnu. Tomu se nelze úplně vyhnout. Svým způsobem tak bude kolektivní „odměnou“ a daní za lhostejnost, se kterou občané po desetiletí trpěli tento nenormální měnový systém a politicky se neangažovali pro jeho změnu. Nicméně reforma může být provedena i s částečnou selektivitou, a to tak, aby ztráty zodpovědných majitelů měn na účtech a v hotovosti – tedy fyzických osob a firem, nikoli bank – byly dlouhodobě minimalizovány. Obzvláště u firem by měl mít stát na zřeteli přímou vazbu mezi provozním kapitálem a jejich holou existencí (tím i jejich schopností v kritickém období přechodu udržet pracovní místa pro občany, kteří by se jinak stali dočasně závislími na státní pomoci). Těmto firmám by stát mohl nastavit výhodnější úročení nepřevoditelných dluhopisů a upravit jejich výplatní lhůty.

Bude ho dost?

Zlata, stříbra a další cenných kovů má Česká republika ve srovnání s mnoha státy velmi málo, stále však dost na to, aby mohla Zlatý standard bez problémů zavést. Je vždy lepší kryt měnu málem než ničím, tedy zůstat u současného systému nekryté měny. Nově vzniklá Československá republika v roce 1919 neměla zlato žádné, přesto však částečný Zlatý standard úspěšně zavedla. Nedostatek zlata nijak zásadně neomezuje jeho

praktické zavedení. Tím nejdůležitějším faktorem je vždy dostatek politické vůle a existence dlouhodobé strategie.

Typickou, avšak absurdní námitkou proti návratu zlata je tvrzení, že ho není dost, aby mohlo plnit měnové účely. Tato představa zcela odporuje již zmíněné nadčasové a platné *kvantitativní teorii peněz*, která tvrdí, že *cenová hladina se přizpůsobí množství komodity používané jako univerzální prostředek směny, nikoli obráceně*. Jakékoli množství zlata tedy dokáže pokrýt jakékoli množství měny. S tímto faktem těsně souvisí téměř dokonalá dělitelnost cenných kovů, která je spojená s jejich fyzikálně-chemickými vlastnostmi. Z hlediska praktické funkčnosti měnového systému je tedy zlata dost vždy. Podmiňovat zavedení Zlatého standardu nemožností krýt stávající objem měny je tedy nelogické. Oběživo se v době historického systémového zlomu a následné měnové reformy stane pouhým nominálem s abstraktní hodnotou, která bude státem definována jinak. Nebude to nadále socialistické, keynesiánské paradigma, které bude určovat chod ekonomiky, a nebudou to banky, jimž budou uměle a protiprávně vygenerovaná hausnumera útrpně a po další desetiletí proměňována ve zlato. Bude to stát, který obří objem jimi vytvořeného oběživa ze dne na den zlikviduje a zlomí tím jejich vliv. Neexistuje jediný důvod, proč by stát měl jejich pseudopeníze krýt vlastním zlatem.

Česká republika bude schopna Zlatý standard obnovit i s malými zásobami zlata. Naše měna sice bude oproti krytým měnám států s větším krytím výrazně slabší, zato však neskonale silnější oproti všem nekrytým měnám. Náš handicap v lepší společnosti krytých měn bude dříve či později vyrovnán postupnými nákupy zlata, jeho těžbou a především nově uvolněnou tvořivou silou ekonomické aktivity. Souběžné zavedení 10 % firemní daně a zrušení daně z příjmu zaměstnanců, které Národní demokracie prosazuje, vyvolá zásadní ekonomickou aktivitu, masivní příliv zahraničních investic (tedy také import cizích krytých měn) a postupné zhodnocování (navyšování krytí) české měny.

Mluvíme-li o Zlatém standardu, nemáme samozřejmě na mysli

pouze zlato, ale též stříbro, platinu a palladium. I zde je ukryta část odpovědi na otázku, čím by se měna kryla a kde by se zlato získalo, když je ho „málo“. Státy, které dostatečně rychle nedosáhnou na zlaté cihly, mohou a budou svůj zlatý handicap kompenzovat (krátkodobě nebo dlouhodobě) těmito cennými kovy. Historicky se jedná o zcela běžný a osvědčený postup.

V ekonomickém programu Národní demokracie jsou stručně vyjmenovány způsoby, jakými bude český stát zlato získávat. Těžba na našem území, jež byla zastavena před mnoha lety, bude znovu obnovena. Český stát má několik významných ložisek, většinu z nich hlubinných s koncentrací zlata mezi 8-12 gramy na tunu. Seriózní geologické zprávy vypracované v uplynulých letech za pomoci nejnovějších technologií hovoří o 400-600 tunách celkových zásob na našem území, neveřejná část zmiňuje dalších 400 tun zásob získatelných z ložisek s nižší koncentrací.

Je zřejmé, že mimo těžby na vlastním území a uspořádání veřejné sbírky budeme nový zlatý poklad republiky shromažďovat složitějším způsobem a déle, než tomu mohlo a mělo být v nedávné minulosti, kdy jsme jej mohli krok za krokem kumulovat za nekrytou inflační korunu. Stát bude jednoduše muset vytvořit takové právní a daňové prostředí, které přiláká zahraniční investory a jejich zlatem krytou měnu.

Co teď?

Do kolapsu mezinárodního měnového systému bychom měli postupovat stejně jako mnoho dalších států. Dokud to bude mezinárodně průchodné, měli bychom nakupovat zlato za vlastní nebo cizí nekrytou měnu. A to ve zbesilém tempu. Problém je samozřejmě v tom, že nemáme politickou reprezentaci (prezidenta), která by na vedení ČNB všemi dostupnými prostředky zatlačila, aby s nákupy zlata na světových trzích a přímo u důlních společností okamžitě začalo a z mizejícího světového zlatého koláče se snažilo odloupnout alespoň malý

kousek pro budoucí krytí naší měny. Další potíží je pak to, že s přibližujícím se kolapsem ubývá možností nákupu. Poptávka po zlatě je jednoduše mnohem vyšší než nabídka. Již příliš mnoho subjektů myslí na zadní kolečka a v tichosti navyšuje své zlaté rezervy, včetně těch nejhlasitějších kritiků Zlatého standardu. Z toho vyplývá, že startovní čára – tedy výše krytí jednotlivých národních měn v bodě nula (po kolapsu mezinárodního měnového systému) – bude pro každý stát nakreslena někde jinde.

Pro Českou republiku z této situace bohužel vyplývá následující: Když byla v uplynulých 25 letech natolik lehkovážná, že umožnila likvidaci vlastních zlatých rezerv guvernéry, které sama jmenovala a tolerovala, a když i v dnešní, rapidně se zhoršující mezinárodně-politické situaci není schopna postavit politickou reprezentaci, jenž by iniciovala změny v ČNB a jejím prostřednictvím zahájila okamžité stažení fyzického českého zlata ze zahraničí, výměnu papírového zlata za fyzické, okamžité nákupy zlata, stříbra a cenných kovů (klidně i za cenu dodatečně vytvořené inflace a půjček) a okamžité spuštění těžby v Kašperských horách, na Novoknínsku a Rožmitálsku, tak bude muset část těchto opatření učinit ve změněných mezinárodních podmínkách, které v mnoha ohledech nebudou tak příznivé. To nás bude stát zbytečnou dekádu navíc.

Rizika

Žádný, byť sebelepší systém není v bezpečí před nezodpovědnou centrální bankou, imbecilní nebo zkorumpovanou vládou či ještě hůře před vládou, která předstírá společenskou loajalitu a přitom v tichosti naplňuje zájmy svých zahraničních donátorů. To ale není argument proti samotné funkčnosti Zlatého standardu, protože v jiných měnových systémech dochází k likvidaci měn a společenských aktiv mnohem častěji a v daleko větším rozsahu. I Zlatý standard může být dlouhodobě poškozován, zneužíván a nakonec i odstraněn. Historie je v tomto směru výmluvná. Obrátit v trosky společnost používající měnu krytou zlatem je však

mnohem těžší než zruinovat stát s nekrytou měnou. Zaprvé, samotný fakt, že nějaká společnost Zlatý standard dokáže (ideálně dobrovolně a nikoliv z nutnosti) prosadit, svědčí o její soudnosti a vyzrálosti. Lze proto předpokládat, že taková společnost je spíše schopna vytvořit vládu tvořenou kompetentními a odpovědnými lidmi. A za druhé, taková společnost pravděpodobně také vytvoří funkční bezpečnostní pojistky proti ohrožení svého systému a bude své politiky a bankéře velmi pozorně sledovat, prověřovat a udržovat jejich pravomoci v žádoucích intencích. V takovém státě bude z logiky věci nejvyšší možná koncentrace občanů, kteří budou mít na udržení Zlatého standardu životní zájem a minimum těch, kteří budou mít opačný názor. V našich systémech - a obzvláště před krachem - je situace přesně opačná.

Funkční stát se Zlatého standardu většinou zbavuje pod mezinárodním tlakem. Většina případů likvidace Zlatého standardu - ať již postupného, uskutečňovaného snižováním krytí měny - nebo jeho nárazová likvidace a nahrazení nekrytou papírovou měnou, byla uskutečněna z důvodů přechodu států na válečnou ekonomiku. Vlády se pod záminkou dodatečného financování válečných operací krátkozrace zbavují své zlatem kryté měny, části nebo všech svých zlatých rezerv a zavádějí nekrytou měnu, jež sice pomůže v okamžitém dosažení některých cílů, ale ve velmi krátkém časovém úseku vyvolá vysokou inflaci, která funkčnost státu zásadním způsobem podvazuje.

Proces přechodu z kryté měny na nekrytou se často děje za vydatné pomoci mezinárodní bankovní oligarchie. Ta vyčerpaným státům, zejména po ukončení ničivých konfliktů, „nezištně“ nabízí svou vlastní nekrytou měnu, začleňuje je do mezinárodního měnového mechanismu a ve finále se zmocňuje zbytků jejich zlatých rezerv. Válka je trumfovým esem Federálního rezervního systému, jímž udržuje své impérium při životě.

Lidské dějiny jsou mimo jiné zápasem o zdroje a v posledních několika staletích pak titánským úsilím bankovních klanů o definitivní likvidaci měnového zlata a monopolizaci světové

rezervní měny. Národní demokracie proto bude usilovat o prosazení řady legislativních pojistek proti budoucímu zneužití a postupné likvidaci Zlatého standardu tak, jak k ní došlo mnohokrát v historii. Budeme prosazovat, aby česká koruna krytá zlatem požívala ochrany a síly ústavního zákona a aby jakékoli budoucí pokusy ČSB, vlády a parlamentu o manipulaci s jejím krytím a aktivity směřující k fyzickému přesunu zlatých rezerv mimo území státu, k jejich prodeji nebo likvidaci byly postaveny mimo zákon a klasifikovány jako zvlášť závažný trestný čin s celospolečenským dopadem. Změny tohoto konkrétního ústavního zákona ze strany parlamentu budou vázány na 4/5 souhlas členů parlamentu. Budeme usilovat o to, aby stát průběžně vedl osvětovou kampaň, kterou bude občany od nejútlejšího věku seznamovat se životní důležitostí a nezbytností kryté měny a zdůrazňovat její blahodárný vliv na celou společnost.

Budoucnost

Netvrdíme, že zlato jako měnový prostředek bude lidstvo provázet do skonání věků. Na základě dostupných informací však takový vývoj předpokládáme. Dojde-li k expanzi člověka do vesmíru, mohou být objeveny substance se zcela jedinečnými vlastnostmi, které zlato odstaví na souběžnou nebo vedlejší kolej a ovlivní tak jeho dominantní měnovou roli.

Budou-li objevené substance zároveň nesnadno těžitelné a bude-li jich omezené množství, mohly by být monetizovány, tedy přijaty za peníze. I v takovém případě však zlato nespíše zůstane alternativními penězi a vůči dominantnímu hráči zaujme roli chudšího příbuzného podobně, jako ji dnes vůči němu zaujímá stříbro. A zcela jistě zůstane cennou matérií díky svým výjimečným fyzikálně-chemickým vlastnostem, jimiž nedisponuje žádný jiný, dosud objevený, kov. Zlato ve vlastnictví jednotlivců, firem a států by za určitých dějinných okolností, například v případě zavedení celosvětového totalitního režimu (NWO), mohlo

být zkonfiskováno, následně znedostupněno, chemicky transmutováno nebo dokonce zničeno jadernými prostředky. To však považujeme za nepravděpodobné, neboť takový režim by musel dosáhnout extrémního stupně kontroly nad světovou populací a zcela tak zamezit existenci ostrovů zlatého odporu. Část zlata by takový systém i přes veškerý teror nepochybně zkonfiskovat nedokázal a toto zlato by i nadále hrálo svou roli alternativního platidla na černém trhu nebo by nepoužito čekalo na změnu společenských poměrů podobně jako dosud nevytěžené zlato odpočívající v zemské kůře. Dokud bude existovat byť jediný národní stát nebo jednotlivci s vlastními zlatými rezervami a zlato jako takové, bude existovat konkurence nekrytých měn.

V den, kdy se člověk poprvé shýbl a zvedl ze země zlatý nuget, byl neodvratný osud mezinárodních bankovních oligarchů a jejich potištěného papíru předurčen.

Váš hlas

Národní demokracie hájí to, co je i ve vašem bytostném zájmu. Prosazujeme přirozená a funkční řešení, která povedou k obnovení české státnosti, k navrácení občanských svobod a k ekonomické prosperitě. Neprosazujeme jen to, co je momentálně líbivé, ale především to, co je navzdory všem překážkám dlouhodobě správné. Projekt Národní demokracie je projektem lidí ochotných spolupracovat nejen mezi sebou, ale napříč celým politickým spektrem při medializaci a následném politickém prosazování všeho, co ve svém důsledku posílí českou státní svrchovanost a zminimalizuje závislost Čechů, Moravanů a Slezanů na třetích stranách.

Zlatý standard je řešením většiny našich současných ekonomických a politických problémů. S krytou měnou zmizí obrovský státní aparát, neúnosná byrokracie, klientelismus, megakorupce, státní dluh a vysoké daně. Staneme se svobodnými lidmi ve své vlastní zemi. Budeme dýchat klidně a volně. O

Zlatém standardu hodláme hovořit a lidskými termíny veřejně popularizovat jeho výhody. Naší snahou bude, aby se každý náš příznivec, ale i ten, kdo nám nakonec svůj hlas nevhodí, s tímto tématem seznámil. Předpokládáme, že časem se k nám přidají i další politické strany a hnutí. Ne nutně z lásky k nám, ale jednoduše proto, že toto zásadní společenské téma nebude možné dlouhodobě ignorovat.

V den, kdy bude český stát Zlatý standard znovu zavádět, bude mezinárodní měnový a finanční systém v troskách. Důvěra občanů v něj bude mizivá nebo nulová. Na tento den bude Národní demokracie, spolu s dalšími konzervativními silami, připravena.

**Tištěnou verzi této brožury
ZDARMA**

si můžete vyžádat na adrese:

Národní demokracie
Březová 19
405 01 Děčín 3
e-mail: info@narodnidemokracie.cz
tel.: 732 322 371

Neprodejná, příležitostná publikace.
Verze brožury 1.1 ze dne 24. května 2015.
© 2015 Národní demokracie

Jednotlivci a organizace mohou části tohoto
materiálu nebo materiál jako celek
libovolně využívat, avšak vždy s uvedením zdroje
www.narodnidemokracie.cz